

Os hablo con verdadero placer en nombre, hoy, del Gobierno Vasco cuya representación ostento por ausencia del Delegado Sr. Irisarri y en nombre de los Nacionalistas Vascos de México, como Presidente que soy de esta Agrupación.

No esperéis que pronuncie un discurso, pues ni soy orador ni he venido preparado para el caso; pero sí quiero deciros, puesto que ello me sale del corazón, que estoy pasando, a vuestro lado, uno de los ratos más agradables de mi exilio y que me siento encantado y orgulloso de vuestra gentil invitación. Os ruego que tengáis la seguridad de que contáis con el afecto cordial de todos los Nacionalistas Vascos, a los que yo represento. Y, recordando a nuestros mártires que ofrendaron sus vidas por Catalunya y Euskadi, así como los sufrimientos y penas por las que todos hemos pasado en defensa de nuestros justos ideales de libertad, tenemos la esperanza de que pronto y unidos nuestros pueblos, conseguiremos la libertad por la que todos hemos luchado.

Y para terminar, hermanos catalanes, dos gritos que me salen del corazón: ¡Viva México y Visca Catalunya!

En acabar, el senyor Rodolfo Benito el seu parlament, els xardorosos aplaudiments palesaren com és fervorós el pacte espiritual entre Euzjadi i Catalunya.

El Diputat català i Secretari del Parlament de Catalunya, senyor Antoni Dot i Arxer, delegat per E. R. de C. a Mèxic per a fer el discurs al·lusiú a l'acte, parlà seguidament.

Parlament del senyor Antoni Dot i Arxer

Des de fa anys és costum en nosaltres reunir-nos a l'entorn d'una taula, tant per commemorar la data d'on arranca la nostra comunió espiritual com per a rememorar efemèrides de la nostra sang i per tant en justificació i motiu del nostre viure.

Avui jo us prego que em disculpeu si en lloc de girar la vista enrera faig unes quantes consideracions amb l'afany de tractar de contribuir a una projecció nostra vers el futur. Les consideracions seran sobre conceptes abastament coneguts i, per tant, vells.

Dins de l'univers l'home és una peça minúscula i no pas necessària perquè l'Univers existeixi. No obstant que l'home en té un coneixement limitat, fruit de les seves percepcions i de les seves elucubracions, és just que la seva ambició sigui la de reduir a una accepció humana tot el que l'envolta i que pretengui posar al seu servei aquelles condicions externes que el subjuguen.

D'aquí que en el procés conegut de la vida de l'home trobem senyalades normes per la seva convivència. Convivència necessària, primer per la seva defensa, convenient, després, per l'utilització dels recursos naturals. Aquestes normes han tingut segons les èpoques, diferents punts de conformació, y per tant, substàncies contradictòries entre si. I és que tota norma pren un color determinat segons siguin els principis succionats.

Si alguna vegada ens hem entretingut en voler comprendre l'evolució del pensament de l'home, hem trobat dues direccions, dues concepcions del viure de l'home dintre del món. La dels qui consideren que l'home és una forma, un continent de sentits que cal satisfer i la dels que creuen que els sentits deuen superar-lo, menant-lo vers la comprensió de les coses que són fora d'ell.

La preocupació dels primers és la de reduir al seu propi interès allò que viu fora d'ells; són un munyoc d'instints i d'egoismes que situen l'eix de la convivència en la satisfacció pròpia. "L'Estat sóc jo", és el concepte que els defineix.

Els segons es saben síntesis d'afanys i comprenen que res no serien sense el pòsit del passat, i la seva preocupació és la de moure's de manera que aquells afanys de superació, gestats a través dels temps, i dintre els quals han confós el seu propi sentit o comprensió de les coses, puguin tenir realitat. Aquests es senten formant part d'una entitat pensant i, gràcies a l'ideal que creen els seus sentits cada dia esborren més la seva forma i projecten la seva ambició vers l'infinit, on les coses són unes en dependència amb les altres; unes substancialment, altres accidentalment.

Les substàncies tenen harmonia, correspondència entre si; les accidentals poden ésser o no ésser.

Comprentent, aquests, que l'home és un accident, una manifestació de vida; accident que si vol subsistir i desenvolupar-se deu establir-se dins un principi de convivència que supediti la seva organització a les necessitats i conveniències de tots i cada un d'aquells que en formin part. Són, per tant l'antitesi de "L'Estat sóc jo" o del seu equivalent: "L'Estat pel damunt de tot".

Sortosament, nosaltres ens emmarquem en aquesta última concepció i tenim, doncs, en compte al senyalar les normes de la nostra convivència que les necessitats tenen el caràcter de substàncies i sentem com a Principis:

Que l'home, per sentir-se home i per superar-se, precisa pensar i que cap raó no pot oposar-se a què faci ús d'aquesta facultat, doncs el fet de pensar no limita la possibilitat que els altres també no facin.

Que l'home necessita també, viure i que cap raó no pot aposar-se a aquest dret seu, no essent en detriment dels altres.

La manera de com l'home tradueixi amb fets el seu pensament i de com obtingui els mitjans per viure, serà el que en tot cas ens senyalarà si es tracta de necessitat o convivència i, per tant, si devem considerar-lo dret substancial o accidental.

És evident que és dret substancial que els homes meditin sobre la millor forma d'organitzar la seva societat i que actuïn en la traducció real d'aquells principis entesos i admesos per tothom. I és evident que deuen comprendre's com a conveniències accidentals, aspectes determinats la traducció dels quals a la realitat puguin limitar, a benefici del bé comú, la llibertat d'actuar.

La gràcia, doncs, consisteix en trobar una sincronització entre el dret i la conveniència.

Perdoneu que m'hagi, allargat en la consideracions precedents, les he considerades necessàries pel meu punt de vista sobre la nostra projecció al futur.

Per entendre i respectar el dret dels altres, uns ciutadans, fa uns anys vàrem coincidir en un pla d'acció. La nostra finalitat era la d'obtenir que l'organització del nostre poble s'avingués al pensament que ens era comú i amb la pretenció de dignificar la nostra existència. Topàrem amb incomprendiments i en ares a la convivència vam haver de fer molts sacrificis; però sabíem que no tot s'obté en un sol dia, ni en una sola acció. Avui ningú no podria discutir-nos que en relació al temps i als fets que prevaleixien, s'havia donat un pas enorme.

Desgraciadament, l'acció d'aquells que creuen que els homes són per servir els egoismes dels més audaços arruinà el que havíem fet i ens llençà fora de la Pàtria.

"PER CATALUNYA"

La totalitat de la venda dels tiquets "PER CATALUNYA" és tramesa a germans de l'interior que ho necessiten

"PER CATALUNYA"